

Koti Katulapselle

Tiedotuslehti/toukokuu 2017

*Yhdessä
tekemisen iloa
Casa Blancan
maatilalla.*

POR UNA SONRISAN LAPSIA TAPAAMASSA

Teksti: Leila Ponkala Kuvat: Sirpa Jalokinos ja Henri Pelkonen

Helmikuinen sunnuntaiaamu Casa Blancan maatilalla valkeni pilvisenä, ja kun ensimmäiset lapset ilmestyivät näkyviin portin takaa, oli alkanut sataa kevyttä tihkua. Sään harmaudesta huolimatta tunnelma oli korkealla, sillä hartaasti odottamamme vieraat olivat vihdoinkin saapuneet - perheitä El Amparon slummista ja Por una Sonrisan työntekijöitä ja vapaaehtoisia. Vieraita oli bussilastillinen eli viitisenkymmentä ja meitä vastaanottajia kahdeksan: tilanhoitaja Enrique, Koti Katulapselle ry:n hallituksen jäsenet ja vanhat Kolumbiankävijät Sirpa Jalokinos ja allekirjoittanut sekä yhdistyksen puheenjohtaja Henri Pelkonen Tanja-vaimonsa ja tyttäriensä Salla-Tuulian, Saana-Marian ja Suvi-Kukan kanssa.

Alkajaisiksi tarjottiin tulijoille pientä purtavaa, ja sitten kaikki yhdessä - vieraat ja isäntäväki – kokoontuivat pihanurmikolle kuuntelemaan Por una Sonrisan toiminnanjohtajan Liliana Sevillan tervetuliaissanjoja. Sen jälkeen oli ohjattua yhdessäoloa. Ohjelmasta vastasi Por Una Sonrisan vapaaehtoistiimi, joka koostui akateemisissa ammateissa toimivista nuorista aikuisista. Heillä oli yllään Suomen-tuliaisina saadut

vihreät t-paidat, joiden rinnuksessa luki "Mä haluan" ja selässä "auttaa". Heidän taidolla ja rakkaudella laatimansa ohjelma tempasi mukaansa sekä lapset että aikuiset. Kun oli laulettu, juostu, hypitty, kilpailtu ja naurettu väsyksiin asti, istahdettiin nurmikolle kuuntelemaan Tanja Pelkonen opetusta. Tanjalla oli kädessään eri värisiä kortteja (sanaton värikirja), joista jokainen kuvasi yhtä Jumalan pelastussuunnitelman keskeistä ulottuvuutta. Kul-ta kertoi taivaasta ja pyhästä Jumalasta, musta syntiinlankeemuksesta ja ihmisen kadotetusta tilasta, punainen Kristuksen sovitustyöstä, valkoinen syntien anteeksi saamisesta ja vihreä uudesta elämästä Kristuksen yhteydessä. Se taisi olla ytimekkäin koskaan kuulemani saarna.

Pilvipeite alkoi pikku hiljaa rakoilla, ja kun iltapäivällä päästiin uimaan, aurinko paistoi jo täydeltä terältä. Isommat lapset hyppelivät altaan reunalta ja pelasivat vesipalloa, ja uimataidottomat pulikoivat altaan matalassa päässä oman äidin tai jonkun muun aikuisen valvonnassa. Pepe-kerhon kuopus, Maicol, arasteli pitkään veden menoa, sillä tämä oli hänen ensimmäinen kertansa uima-altaalla. Lopulta

hänet saatiin istumaan uimarenkaalle, ja kun yksi ohjaajista lähti kuljettamaan rengasta ympäri allasta, poika oli yhtä hymyä. Aina välillä hän vilkaisi isomummiaan, joka istui läheisillä portailla pari numeroa liian isoon takkiin kääriytyneenä. Vaikka lämpötila oli hellelukemissa, vanhus ei luopunut takista hetkeksikään. Ehkä hän paleli raihnaisuuttaan, tai sitten hänellä ei ollut kunnollisia vaatteita takin alla.

Uiminen oli hauskaa, mutta päivän paras hetki taisi Maicolille sittenkin olla se, kun aterian jälkeen lapsille jaettiin suomalaisien ryhmämatkalaisten ja kolumbialaisten vapaaehtoistyöntekijöiden tuomat vaatteet ja lelut. Maicolin saamasta lahjapaketista kuoriutui niin hieno muovinen kuorma-auto, ettei poika ollut uskoa silmiään. Hänen suunsa kirjaimellisesti lokahti auki.

Oli meille suomalaisille haikea hetki, kun lapset leluja ja aikuiset uusia vaatteita rintaansa vasten painaen lähtivät kulkemaan kohti seurakunnan kurssikeskusta, jossa heidän bussinsa odotti. Muutamat kääntyivät vielä portin luona vilkuttamaan ja muistuttamaan: Nos vemos en Bogotá! Bogotássa nähdään!

Iloisia yllätyksiä Bogotássa

Toiseksi viimeisenä matkapäivänämme koittikin iloinen jälleennäkemisen hetki. Ryhmällämme oli tilaisuus vierailla sekä Pepe-kerhossa että läksykerhossa. Keski-luokkaisella asuinalueella toimivassa Pepe-kerhossa vietimme vain varttitunnin, sillä liikenneruuhkan takia myöhästyimme sovituista ajasta. Saapuessamme lapset tekivät jo lähtöä, kuka kotiinsa, kuka ilta-päivähoitoon läksykerholle. Ehdimme kuitenkin nähdä oleellisimman: vaatimattomat mutta viihtyisät tilat katutasossa, pieniä värikkäitä pöytiä ja tuoleja, leluja ja askarteluvälineitä ja ennen kaikkea iloisia lapsia. Tuskin olimme astuneet ovesta sisään, kun rohkeimmat tulivat esittelemään pienistä helmistä askartelemiaan rannekoruja, jotka olivat lahja suomalaisille kummeille.

Seuraavaksi oli vuorossa läksykerho. Lähdimme matkaan yhdessä lasten kanssa kahteen autoon ahtautuneina. Eteneminen ruuhkaisilla kaduilla oli hidasta. Kun lopulta käännymme päällystämättömälle, kuoppaiselle kujalle, jolla ei näkynyt ainutakaan autoa, ymmärsimme tullemme El Amparoon. Pysäköimme seurakunnan omistaman kaksikerroksisen rakennuksen eteen, ja odotuksemme olivat kaikkea muuta kuin korkealla, kun lähdimme kaapamaan läksykerhoon johtavia kapeita, valaisemattomia portaita. Perillä koimme kuitenkin iloisen yllätyksen, sillä läksykerhon tiloissa oli avaruutta ja valoa. Kirkkai-ta värejä oli käytetty säästelemättä, ja

jokainen pinta kiilsii puhtautta. Vastaanotto oli lämmin halauksineen ja poskisuudelmineen. Lapset esittelivät meille piirustuksiaan, ja me näytimme heille näppäilemiämme valokuvia. Kielivaikeuksia oli jonkin verran, mutta yleensä selvittiin ottamalla kädet avuksi. Sillä kertaa lapsia oli paikalla vain pari kymmentä, koska ilta-vuorolaiset olivat jo ehtineet lähteä kouluun. Ruuhkaisimpina tunteina näissä tiloissa ahersi, leikki ja askarteli vähintään kaksinkertainen määrä lapsia ja nuoria.

Muutammat lapsista asuivat vain parin korttelin päässä, ja Liliana vei meidät tutustumaan heidän koteihinsa. Tanja ja tytöt jäivät siksi ajaksi läksykerhoon turvallisuussyistä. Asunnot, joissa kävimme, olivat pieniä, pimeitä ja ahtaita, mutta eniten meitä järkytti ympäröivien katujen outo autius. Olimme kaikki nähneet matkoillamme monenlaista kurjuutta, mutta

tämä oli jotain erilaista. Slummeissa ja köyhissä kylissä ympäri maailmaa saattoi kuulla lasten naurua ja leikin ääniä, niin ankaraa kuin elämä olikin, mutta näitä kulumia hallitsivat pelko ja rappio. Jalankulkijoita ei näkynyt missään, eikä autojakaan ollut kuin muutama. Liliana kertoi joidenkin vanhempien valittelevan, että sinä lyhyenä aikana, joka lapsilta meni koulumatkaan, heidän vaatteisiinsa ehti tarttua marhuanan hajua. Huumeiden ja muiden vaarojen takia lapsia ei voinut koskaan päästää ulos leikkimään.

Vaikka olimme retkellämme vain puolisen tuntia ja ulkona kaduilla alle kymmenen minuuttia, tunsimme suurta helpotusta, kun pääsimme takaisin läksykerhon turvallisiin tiloihin. Osasimme nyt entistä paremmin arvostaa Por una Sonrisan työtä toivottomuuden keskellä elävien lasten auttamiseksi.

Filippiineillä tuetaan edelleen lasten koulunkäyntiä

Koti Katulapselle ry:n vuosikokouksessa 24. 4. päätettiin, että työ Filippiineillä jatkuu, joskin entistä pienimuotoisempana. Filippiinien-työlle tämän vuoden tammi-huhtikuussa maksetut kummiavustukset ja edellisinä vuosina kertynyt ylijäämä käytetään lasten koulumenoihin, jotka ovat koulusta riippuen lasta kohden 250-350 euroa vuodessa. Avustuksia on tullut niin paljon, että kertynyt summa riittää lukuvuoden 2017-2018 koulumenoihin, ja rahaa jää jonkun verran myös seuraavalle vuodelle. Rahojen loputtua käynnistämme kouluprojektin lasten koulumenojen kattamiseksi.

Kuten olemme jo kummeille lähettämässämme kirjeessä ilmoittaneet, kummitoimintaa ei enää perinteisessä muodossa jatketa. Kummit saavat tämän vuoden aikana kirjeen, jossa kerrotaan kummilapsen kuulumisia ja tarjotaan uutta kummilasta Intiasta. Tiedotuslehdessämme tulee olemaan Filippiinien uutisia entiseen tapaan.

Avustustoimintaa Filippiineillä jo usean vuoden ajan johtanut Shiela Lockhart on kohdannut työssään monia vaikeuksia, mutta hän ei ole antanut niiden lannistaa itseään. Lapset ovat hänelle rakkaita, ja hän haluaa tehdä kaikkensa, jotta he voisivat käydä koulunsa loppuun. Hän pyytää välittämään lämpimät kiitoksensa ja siunauksen toivotuksensa kummeille ja muille työn tukijoille. Kaikki avun piirissä olevat 17 lasta voivat hänen mukaansa hyvin. Uusia ylioppilaita ei tänä vuonna saatu, mutta kaikki lapset pääsivät luokalta ja useimmat jopa erinomaisin arvosanoin.

Uusi avustuskohde Intiasta

Koti Katulapselle ry on ottanut uudeksi avustuskohteeksi New Hope -nimisen kristillisen lastenkodin, joka toimii Intiassa Andhra Pradeshin osavaltiossa Bethel Ministries -järjestön alaisuudessa. Tällä hetkellä lastenkodissa asuu vakituisesti 32 kouluikäistä lasta. Tuen piirissä on myös 21 opiskelijaa, joista kaksi asuu lastenkodissa ja loput sisäoppilaitoksissa opiskelupaikkakunnillaan. Lastenkodissa olisi tilaa noin 50 lapselle, mutta resurssipulan takia se joutuu toimimaan vajaalla kapasiteetilla.

Vuonna 2006 perustettu lastenkoti on toiminut alusta lähtien Suomesta saadun tuen varassa. Ensimmäiset kymmenen vuotta tukijärjestönä oli Forum Missio ry. Viime vuonna kyseinen järjestö joutui vetäytymään työstä kummitoiminnan hiipumisen takia, ja lastenkotia uhkasi lakkauttaminen. Suomalainen One Way Mission, jolla oli jo kokemusta yhteistyöstä Bethel Ministriesin kanssa, päätti tulla apuun ja ottaa lastenkodin uudeksi työkohteeksi.

Nyt siis myös Koti Katulapselle ry lähtee tukemaan lastenkodin toimintaa One Way Missionin rinnalla. Haasteet ovat suuria, sillä lastenkotiin muutti viime vuonna 20 uutta lasta, joista vain viidelle on löytynyt kummi. Välitön tavoitteemme on hankkia kummit kummia vailla oleville lapsille, ja myöhemmin pyrimme kasvattamaan tukea niin, että lastenkotiin voidaan ottaa uusia lapsia. Anakapallen alueella, jossa lastenkoti toimii, on paljon äärimmäistä köyhyyttä, valitettavan monelle lapselle ainoa vaihtoehto lastenkodille on katu tai työ kivilouhoksilla.

Kuten aikaisemmin mainittiin, tulemme lähettämään Filippiinien kummeille kirjeen, jossa tarjoamme kummilasta Intiasta. Harras toiveemme ja rukouksemme on, että saisimme näin ainakin yhden kummin jokaiselle kummia vailla olevalle New Hope -kodin lapselle. Intialaisen lapsen kummiksi on mahdollista ilmoittautua jo nyt kotisivujemme kautta tai puhelimitse.

NEW HOPE - UUDEN TOIVON LASTENKOTI

Teksti: Irmeli Kojonen Kuva: Miika Kojonen

Tomu pöllyää ja nauru raikuu pihalla lasten rientäessä kilvan kohti pallokenttää. Lentopallo on monien suosikkilaji sulkapallon ohelle. Kohta joukon jatkona hyppii kotia vetävä Prathibhakin värikkäässä ja väljässä salwar kameez -asussaan. Juuri tämä lämmin perhetunnelma on niin ominaista New Hope -lastenkodille. Intiassa Visakhapatnamin liepeillä sijaitsevassa kristillisessä New Hope -lastenkodissa eletään todeksi pieniä arjen ihmeitä päivittäin.

Viime vuonna näytti jonkin aikaa siltä, että lastenkoti jouduttaisiin sulkemaan, sillä työtä tukenut Forum Missio ry joutui lopettamaan yhteistyön resurssipulan takia. Ajatus lastenkodin sulkemisesta tuntui Prathibhasta ja hänen aviomiehestään Sudhir Rajusta mahdottomalta: minne lapset olisivat joutuneet ja miten heidän olisi käynyt. Ratkaisua etsittiin rukoillen, ja Jumala vastasi. One Way Mission, johon oli otettu asian tiimoilta yhteyttä, päätti syyskuussa ottaa New Hope -kodin työnsä piiriin. Kummityötä hoitamaan nimettiin Irmeli ja Miika Kojonen, joille lastenkoti oli jo entuudestaan tuttu.

”Monet lastenkodin lapsista ovat puoli-orpoja tai orpoja”, itsekin leskiäidin kasvattamana varttunut Irmeli kertoo.

”Pohdin alkuun kovasti sitä, mikä saa äidin luopumaan lapsestaan ja tuomaan tämän lastenkotiin. Tiesin silloin vasta vähän siitä karusta todellisuudesta, jonka keskellä köyhät perheet joutuvat taistelemaan Intiassa.”

Köyhät maatyöläiset elävät keskimäärin vain 44-vuotiaiksi. Vähäosaisin kouluttamaton kansanluokka raataa vierastyöläisinä pelloilla ja tietyömailla. Tavallinen tarina on, että perheen isä menehtyy aliravitsemuksen seurauksena johonkin yksinkertaiseen tautiin, joka olisi ollut helposti lääkittävissä. Kausityöläisen niukka palkka riittää juuri ja juuri ruokaan, muttei lääkeisiin ja terveydenhoitoon. Pahinta mitä lapselle voi silloin tapahtua on, että äitikin kuolee ja hänestä tulee täysorpo. Jollei lapsella ole ketään läheistä auttamassa, hän voi päätyä mafian kynsiin tai joku sukulaiseksi esittäytyvä voi myydä lapsen töihin kivilouhimoon tai tiilitehtaaseen. Viranomaiset taistelevat toki tällaista vastaan, mutta haasteet ovat suuressa maassa valtavat.

Prathibha Jumalan puhuttelussa

Työ alkoi siitä, kun Herra laski Prathibhan sydämelle hädän alueen köyhimpien ja

vähäosaisimpien kohtalosta. Prathibha asui miehensä Sudhirin ja kahden lapsensa kanssa Visakhapatnamin kaupungissa, jossa Prathibha teki työtään opettajana ja Sudhir toimi ja työskentelee edelleenkin insinöörinä teollisuuden parissa. Jumalan puhuttelu sai Prathibhan ottamaan rohkean uskon askeleen ja aloittamaan alueella lapsityön Herran avulla. Hän vuokrasi tilat ja otti aluksi muutaman orpolapsen hoiviinsa. Sittemmin koti sai omat tilat erään nimettömänä pysyneen tukijan lahjoituksen turvin.

Pahasti nälkiintyneen pikkulapsen ruokkiminen on haasteellista. Lapsen vatsa ei kestä alussa välttämättä muuta kuin riisili-maa. Vielä nykyäänkin Prathibha ottaa jokaisen lapsen ensin kotiinsa. Hän haluaa tutustua kunnolla lapseen tai nuoreen ennen kuin tämä liittyy toisten joukkoon. Monesti lapsi on käytettävä lääkäriässä aliravitsemuksesta johtuvien puutostautien hoitamiseksi ja suolistoloisten häätä-miseksi. Prathibha pitää hyvää kontaktia lapseen ensiarvoisen tärkeänä. Siihenhän

vanhemmuuskin perustuu: aitoon vuoro-vaikutukseen lapsen kanssa. Kodissa, jossa pyörii parisenkymmentä nuorempaa lasta ja teini-ikäistä, tilanteet vaihtelevat koko ajan. Toiset parikymmentä opiskelevat jo ammattiin lastenkodin ulkopuolella. Prathibha onkin heille pikemminkin äiti kuin lastenkodin vetäjä. Hänen sylinsä ja sydämensä on aina avoin jokaiselle. Alussa niin arka ja vetäytyvä lapsi leikkii toivut-tuaan pian toisten lasten kanssa iloisena ja pääsee sen jälkeen myös kouluun.

Monet nuorista ovat tulleet omakohtai-sesti uskoon ja ovat Prathibhalle ja Sudhirille iso apua evankeliumin viemis-esä. Iloiset ylistyslaulut kaikuivat New Hope -kodin terassilta sunnuntaiaamuisin las-tenkodin väen kokoontuessa yhdessä alu-een leskien kanssa Sanan ääreen. Mum-mot hymyilevät hampaattomilla suillaan nauttiessaan jumalanpalveluksen päät-teeksi lasten kanssa yhteistä lounasta.

Kirjoitus on tiivistelmä Raportti-lehdessä 4/2016 ilmestyneestä artikkelista.

Käynnistämme UUSI TOIVO -keräyksen New Hope -kodin tukemiseksi. Keräyksen tuotto käytetään lastenkodin kuluihin ja lasten koulumenoihin. Uusi lukuvuosi alkaa Intiassa kesäkuussa, ja silloin kuluja on tavallista enemmän, koska jokaiselle lapselle on hankittava koulupuvut ja koulutarvikkeet. Rahankeräyslupan numero on: POL-2015-16998. Rahankeräyslupaa on laajennettu niin, että se kattaa myös Intian-työn.

LEIKKAA TÄSTÄ TILISIIRTO

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer		IBAN FI51 1078 3000 2437 65		BIC NDEAFIHH	
Saaja Mottagare		Koti Katulapselle ry Kauppiaankatu 6 C 34, 00160 Helsinki		Rahankeräyslupa: POL-2015-16998	
TILISIIRTO. GIREERING	Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress		UUSI TOIVO -KERÄYS, VIITE 38849		
			KOLUMBIAN YLEISKERÄYS, VIITE 25564		
	Allekirjoitus Underskrift		Viitenumero Ref. nr		
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag		Euro €	

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.

Kolumbian avustusprojekti

Käynnistämme yleiskeräyksen, jonka tuotolla tuetaan Por una Sonrisan kerho- ja avustustyötä El Amparon slummissa sekä rahoitetaan köyhien lasten ja lapsiperheiden leiri- ja virkistystoimintaa Casa Blancassa. Suurin haaste tällä hetkellä on lastenruokalan perustaminen El Amparoon. Viimevuotisen lastenruokalakeräyksen ansiosta alkupääoma alkaa olla koossa, ja ruokala aloittaneekin toimintansa jo tämän vuoden puolella. Ruokala on tarpeellinen, koska Kolumbiassa ei ole ilmaista kouluruokailua, ja köyhien perheiden lapset ovat usein nälkäisiä koulusta päästyään. Läskykerhossa tarjotaan välipala, mutta kasvava lapsi tarvitsisi joka päivä kunnon aterian. Keräyksen viitenumero on 25564.

Valey Sofia

Tule kummiksi!

El Amparon slummissa asuvan Valey Sofian asiat ovat hyvin, sillä hän on saanut paikan Pepe-kerhosta. Hänellä ei kuitenkaan ole vielä kummia, joka rukoilisi hänen puolestaan ja varmistaisi avun jatkumisen myös tulevaisuudessa. Peräti seitsemän pientä päiväkerholaista on ilman kummia. Voit ilmoittautua kummiksi puhelimitse (044 3667009) tai kotisivujen (www.kotikatulapselle.com) kautta.

LAHJOITUKSET VUONNA 2016

Vuonna 2016 saadut lahjoitukset Filippiinien-työlle olivat 33 382 euroa ja Kolumbian-työlle 33 782 euroa. Tärkein tarve -keräys tuotti 1 955 euroa. Jäsenmaksut ja muut varainhankinnan tuotot olivat 1 380 euroa. Toimintakulut olivat 2 309,31 euroa, ja ne katettiin suurimmaksi osaksi varainhankinnan tuotolla. Toimintakulujen osuus kummi- ja projektilahjoituksista oli vain 2,33%. Sydämellinen kiitos kaikille lahjoittajille!

Toimitus ja taitto:

Leila Ponkala, Henri Pelkonen, Sirpa Jalokinos

Kansikuva: Sirpa Jalokinos

*Osoite: Kauppiaankatu 6 C 34,
00160 Helsinki*

Koti Katulapselle ry

Kauppiaankatu 6 C 34, 00160 Helsinki

Puh. 044-3667009

info@kotikatulapselle.com

www.kotikatulapselle.com